

УДК 101+165.74+7.038.6
DOI <https://doi.org/10.24195/spj1561-1264.2025.1.7>

Маді Галина Іванівна
кандидат філософських наук,
доцент кафедри соціальних та гуманітарних дисциплін
Одеського національного морського університету
вул. Мечникова, 34, Одеса, Україна
orcid.org/0000-0003-4817-4635

ПОСТМОДЕРН ЯК ФІЛОСОФСЬКА КОНЦЕПЦІЯ: ЗНАЧУЩІСТЬ ГУМАНІЗМУ

Актуальність дослідження обумовлена зміною в системі цінностей постмодерну статусу життєзабезпечення як основоположного. Таким чином, життєзабезпечення виходить за рамки економічної сфери, проявляючись у всіх соціокультурних практиках. Оскільки дана особливість являє собою базисну концепцію сучасного суспільства, особливої значущості набуває філософський аналіз життєзабезпечення, так як саме він, дозволяє зрозуміти не тільки саме життєзабезпечення а й систему цінностей постмодерну, його створила і ставлення суспільства до цінностей гуманізму на сучасному етапі розвитку.

Постмодерн в сучасному суспільстві є актуальною і адекватною мовою опису сучасної соціокультурності на основі цінностей гуманізму, свободи творчої особистості, і може бути сприйнятий соціумом як інформаційно-глобалізаційний постмодерн, враховуючи нові реалії сучасного життєзабезпечення, що охоплюють варіації мережевої культури.

Мета роботи – дослідження соціально-філософських основ і методологічних базисів постмодерну, який став ідейною базою реформування системи життєзабезпечення в Україні, Євросоюзі, країнах розвинутої демократії. **Об'єктом дослідження** є життєзабезпечення суспільства постмодерну. **Предметом даного дослідження** виділяємо соціокультурна природа життєзабезпечення в суспільстві постмодерну в інформаційно-глобалізаційному світі, що орієнтується на гуманістичні цінності.

В якості **теоретико-методологічних основ дослідження** виділяємо принципи історизму і соціально-історичної успадкованості інституційних форм соціальної організації, соціокультурної обумовленості і системного взаємозв'язку соціальних інститутів, нелінійної динаміки соціального розвитку; діалектичний метод, метод порівняльного аналізу, формально-логічні процедури (зокрема, індукції та дедукції), метод теоретичного моделювання, прогностичний метод.

Результати дослідження. Саме в концептуальному полі постмодерну виявлено соціокультурні наслідки інформатизації-глобалізації в період переходу до інформаційно-глобалізаційної стадії розвитку цивілізації, що зумовили необхідність трансформації на шляху до уніфікації національних систем життєзабезпечення. Визначено підстави ідеалів постмодерну, як найбільш повно виражають потреби цивілізації на інформаційно-глобалізаційній стадії розвитку і ведуть до розкриття творчого потенціалу особистості на основі максимальної свободи, що орієнтується на цінності гуманізму. Цілі і завдання системи життєзабезпечення інформаційно-глобалізаційного суспільства були сформульовані в рамках філософії постмодерну, методологією якої стала метапарадигма вивчення постійно трансформується суспільства і поведінки людей з урахуванням принципу плинності і невизначеності дій людини і розвитку соціокультурних систем та інститутів.

Ключові слова: постмодерн, інформація, глобалізація, інформаційно-глобалізаційний, соціокультурне, трансформація, свобода, гуманізм, цінності, творча особистість.

Вступ. Постмодерн являє собою особливий стан ментальності людства, що презентували себе в останні десятиліття ХХ століття, який триває донині і отримав своє певне світоглядне вираження у формах філософської рефлексії. Постмодерн у якості світогляду і особливої, що має методологічне значення, парадигми у вивченні реалій сучасного нам людства, допоміг переосмислити процеси соціокультурної реальності. При цьому важливим здається зрозуміти, яким чином це було сконструйовано, як вплинуло на розвиток людства і що постмодерн уявляє

собою саме сьогодні, коли трансформації суспільства і соціуму перейшли зі стану динамічного в гіпердинамічний. Але що ще більш важливо досліджувати саме сьогодні – яким чином постмодерн змінив осмислення гуманістичних тенденцій буття.

Цілком очевидно, що зміст терміну «постмодерн» означає ні що інше, як «після модерну» або, перефразовуючи сказане: після того, як модернізм перестав існувати або перестав нами сприйматися як сучасна течія, напрямок думки.

На наш погляд, необхідно усвідомлювати, що сучасна цивілізація вступила в принципово нову – інформаційно-глобалізаційну – стадію свого розвитку, коли провідною світовою тенденцією є глобалізація економічних, соціальних і культурних процесів. Глобалізація та інформатизація роблять для будь-якого суспільства найбільш актуальним завданням виявлення свого власного місця в планетарно глобальному світі при збереженні соціокультурної ідентичності. Однак рівноправне включення в глобальну економіку світу може бути здійснено тільки при наявності кваліфікованих кадрів у всіх областях науки, культури і виробництва, а це неможливо без адекватної вимогам системи існування, мислення, самовираження і самореалізації, що враховує гуманістичну специфіку існування людства.

Основна **мета** роботи полягає в дослідженні соціально-філософських основ і методологічних базисів постмодерну, який став ідейною базою реформування системи життєзабезпечення в Україні, Євросоюзі, країнах розвиненої демократії. **Завдання** дослідження:

- вивчити соціокультурний фундамент і методологічні передумови філософії постмодерну, що лежать в основі імплементації концепції в сучасному суспільстві;
- проаналізувати метапарадигму постмодерну як визначальний фактор реформування системи життєзабезпечення в сучасному демократичному світі;
- показати специфіку конфлікту постмодерністських ідеалів розвитку творчих здібностей особистості в системі безперервних трансформацій і реальної практики соціокультурного перформансу, адекватного ринковій економіці;
- визначити позитивну складову досвіду впровадження цінностей постмодерну в сучасну інформаційно-глобалізаційну систему буття в контексті соціокультурної інновації, вихідним гуманістичним орієнтиром якої є смисло-життєві цінності.

Об'єктом дослідження є життєзабезпечення суспільства постмодерну. Об'єкт дослідження обмежений умовами постмодерну, оскільки існуючі в сучасній соціальній теорії концептуалізації життєзабезпечення як значущої соціокультурної практики відсилають до соціальної реальності.

Предметом даного дослідження є соціокультурна природа життєзабезпечення в суспільстві постмодерну в інформаційно-глобалізаційному світі, що орієнтується на гуманістичні цінності.

Теоретико-методологічні основи дослідження. В рамках розуміння теорії життєзабезпечення в соціально-філософському контексті необхідно підкреслити деяку різницю між соціальним сприйняттям даного процесу і його філософською складовою. В рамках соціального розуміння сучасного устрою життєзабезпечення можна виділити проблеми: соціальної нерівності, соціальної стратифікації (М. Вебер, Т. Веблен), грошей (Г. Зіммель), масової культури (Г. Маркузе), суспільства достатку (Д. Гелбрейт). Пізніше стали з'являтися дослідження життєзабезпечення як соціального процесу, що виходить за рамки економічної сфери. До них відносяться роботи школи П.Бурдьє. У сучасній соціальній філософії можна виділити два розуміння підстав діяльності з життєзабезпечення в світі постмодерну: економічне, представлене скандинавської школою вивчення життєзабезпечення (П. Отнес, Ю. Гронов, Л. Берг, Л. Холм, М. Екстром, Т. Тойвонен), і соціокультурне, що використовує історико-етнографічно-мовний аналіз для вивчення символічних аспектів споживання (М. Дуглас, Б. Ішервуд). Крім того, в особливу область виділяються дослідження, присвячені споживання в сучасних соціальних умовах, феномену культури життєзабезпечення (З. Бауман, М. Фізерстоун, Д.Слейтер, Р. Бок).

Нас, у заявленому контексті роботи, перш за все цікавить соціокультурна складова постмодерну як системи життєзабезпечення, що особливо чітко виражено в роботах Лінди Хатчеон [1], Фредріка Джеймісона [2], Дугласа Келлнера [3], Саймона Сьюзена [4], Брайна Макхейла

[5], Зігмунта Баумана [6], Крістофера Норріса [7] та багатьох інших сучасних вчених. Коли ми звернемо увагу на праці українських вчених, то необхідно зазначити роботи Євгена Борінштейна [8, 9], Володимира Горбатенко [10], Ольги Соболев [11], Тетяни Андрущенко [12], Тетяни Кулікової [13] та інших.

Теоретико-методологічною основою дослідження стали принципи історизму і соціально-історичної успадкованості інституційних форм соціальної організації, соціокультурної обумовленості і системного взаємозв'язку соціальних інститутів, нелінійної динаміки соціального розвитку. Методологічною базою дослідження виступили: діалектичний метод, метод порівняльного аналізу, формально-логічні процедури (зокрема, індукції та дедукції), метод теоретичного моделювання, прогностичний метод.

Результати дослідження. Принциповим для духовної специфіки постмодернізму, на думку Ж.-Ф. Ліотара, є «зникнення ідеї прогресивного розвитку раціональності і свободи...» [14]. Тому загальна ідея постмодерну полягає у кризі довіри людини до суспільства та його соціокультурних інститутів, і, як слідство, криза довіри до принципу загального прогресу людства. Ця ідея можливого, ймовірного або необхідного прогресу ґрунтувалася на твердій впевненості, що розвиток мистецтв, технологій, знання і свободи корисні людству в його сукупності... сприяють звільненню людства [14].

Уточнюючи це положення, необхідно зазначити, що втрата довіри до всесвітньо-історичного ідеалу і означеної прагненням до досягнення ідеалу ідеї прогресу є найбільш важливою стороною специфіки постмодерну та веде до втрати довіри до загальнолюдських цінностей та беззаперечного пріоритету моралі. Але, треба зазначити, що ідея розчарування не вичерпує особливості постмодерну. А криза всесвітньо-історичного ідеалу не скасовує процес зростання продуктивних сил людства. Необхідно підкреслити, що постмодерну «притаманне звернення до вивчення деструктивного прошарку соціокультурного життя та макропроцесів, які дозволяють поглибити визначення макромоделей» [15, с. 57–58].

На глобальному (загальнолюдському) рівні постмодерністську ситуацію характеризують три основні вектори. Перший з названих векторів свідомості можна позначити як «переживання кінця історії», усвідомлення існування людства в позбавленості далекого історичного майбутнього. Другий вектор пов'язаний з принциповим перенесенням смислового центру буття з суспільних проблем в особисту сферу, в те, що бачиться як ціннісний і світоглядний особистісний «Я-центризм». Третій вектор виявляє себе особливого роду «екологічною свідомістю», ядром якого виявляється «турбота про природу» під кутом зору «відтяжки кінця історії» людства.

Одним з найбільш показових проявів такої постмодерністської свідомості, в якій з'єднуються воедино переживання страхів, здатних перешкодити особистого щастя і життєзабезпечення людини і людства всіма ресурсами (і, відповідно, щастя всіх інших людей) та конструктивність в розумінні того, що необхідно зробити, щоб щастю не перешкодити, є сфера, глобальних проблем сучасності. Суть цих проблем безпосередньо бачиться в тому, що людство зіткнулося з ситуацією, коли його власна діяльність, його власний економічний, політичний та соціокультурний прогрес привів до розуміння, що без кардинального самообмеження, майбутнє людства (причому не тільки у формі благополучного існування, але навіть просто у формах виживання) стає неможливим.

Яке ж саме майбутнього бачиться в рамках постмодерну? Те, що воно повинно бути «щасливим» – зрозуміло. Далі мова йде про відчуття щастя і благополуччя, відчуття все поліпшується життєзабезпечення. За рахунок чого це може статися в постмодерні? Тут людство просувається завдяки цінностям гуманізму і загальнолюдським цінностям. І знову мова йде про відчуття. Людство буде щасливо вже тільки за рахунок відчуттів, що життя поліпшується, кордони зникають і настає загальне благоденство. Тобто, постмодерн дає відчуття соціокультурної утопії, яка може стати реальністю.

Це сталося завдяки автоматизації виробництва, яка пред'явила нові, підвищені вимоги до рівня здібностей бере участь в цьому виробництві людини, не тільки звільнивши людини-працівника

від виконання рутинного, що не вимагає високої кваліфікації ручного і розумової праці, але також фактично перетворивши кожного з учасників виробництва в керуючих відповідними продуктивними підсистемами в системі цілого виробництва. Як результат, окремий працівник в загальній своїй (що забезпечує успішність здійснення автоматичного виробництва) масі перетворився в командира над технікою і, в цьому сенсі слова, в формальну особистість.

Наступний принциповий наслідок стосується впровадження в особисте життя людини персонального комп'ютера, який в якості технічного засобу, забезпечує індивідуалізацію людини до рівня вже не формальної, а дійсної особистості.

Правда, особистий світ, який виник разом з персональним комп'ютером є не дійсною, а лише інформаційної віртуальною реальністю, і являє собою в сучасності сферу не дійсного матеріально-предметного буття, а тільки сферу буття інформаційного, не справжнього існування в об'єктивному світі, а лише заміщення його. Тобто, зі сфери реальності здійснюється перехід в світ віртуальності, з реального буття в уявне. Однак це не мало вже настільки принципового значення для особистості, яка виявила, що тепер вона здатна знайти повноту свого особистого «Я» вже незалежно від об'єктивних умов її соціокультурного існування. Тим більше, що інформаційна реальність віртуальних образів виявляє здатність об'єктивації-опредметнення, здатність перетворюватися в конструйований зі світу бажань в світ відчуття «збуття мрій».

Виходить, що людство, як результат, остаточно трансформується і трансформує сучасність, створюючи нову історичну епоху, в масштабі якої на перше місце виходить вже не соціально-детермінований умовами необхідного виробництва колективізм, а особистісне самовизначення. Людське суспільство переходить в систему особистісної акцентуації і цей процес, як виявилось, повернути назад вже неможливо.

Це стало відкритим свідченням персоніфікації людських розумових і фізичних здібностей, людської особистості. І це на певному етапі розвитку призвело до особливо роду дисбалансу, в якому звичайна людина виявила в собі не тільки можливість, але і необхідність в силу постійного прогресу, який постійно прискорюється, стати дійсною особистістю, що самовизначається.

Необхідно розуміти, що незалежно від того, подобається це нам або не подобається, але реальність вже сьогоднішнього, сучасного нам людства в повній своїй силі свідчить про те, що людський індивідуум, не втрачаючи суспільних форм буття, виявляє останні все більш і більш складними. Він відкриває для себе факт, що громадська організація все менш і менш необхідна для нього в якості джерела задоволення його особистих потреб, а сама людина все менш і менш потрібна в якості тої, хто здійснює науково-технічний прогрес. І це свідомість спустошує соціокультурні смисли існування людини. Багатство «Я-буття» тут виникає не на підставах раціональності, а на особистісно-гуманістичних обріях та посилюється і поглиблюється концентрації в зв'язках особистості і суспільства. А від того, що пов'язане необхідністю спільного суспільного виробництва соціально самоорганізоване сукупне людство відчуває, що програє конкуренцію «технічному розуму» і, будучи все менш і менш здатним дійсно впливати на триваючий розвиток продуктивних сил, просто йде в світ вторинного виробництва, де воно домінує і перетворюється в максимально вільну людську особистість на просторах саморозвитку.

Саме тут людський індивідуум знаходить можливість повного і всебічного виявлення своїх талантів і здібностей і робить це на основі гуманізації. Як підсумок, саме така всебічно розвинена особистість необхідна і людству і самій людині. Тому геніальність в сучасному гуманному світі постмодерну проявляється в самих різних соціокультурних сферах діяльності.

Висновки. Суспільство життєзабезпечення в основі свого існування і своєї системи цінностей є модусом суспільства постмодерну, втілюючи в собі основні характеристики соціокультурності постмодерну. У постмодерні життєзабезпечення стає домінуючою соціокультурною практикою, виконуючи соціальні функції конструювання ідентичновини і легітимації існуючого соціального порядку.

Саме в постмодерні соціокультурний підхід в контексті життєзабезпечення уявляється найбільш оптимальним сучасному стану соціальності і культури. В рамках соціокультурної методології визначено поняття життєзабезпечення як комплексу функціонально пов'язаних

систем і засобів, які служать для максимального поліпшення життєдіяльності і працездатності людини в процесі його самовдосконалення і самореалізації в контекстуальному полі Я-рефлексії. У ситуації постмодерну виявлено соціокультурний фактор нескінченності споживання, в якості якого виступає бажання як елемент життєвого проекту індивіда.

Сучасний процес інформатизації-глобалізації зачіпає практично всі соціокультурні інститути, орієнтуючись на затребуваність фахівців в рамках міждержавних єдиних стандартів. Це призводить до необхідності модернізації національних систем у напрямку їх уніфікації. У той же час здійснюється перехід від індустріальної до інформаційно-глобалізаційної стадії розвитку цивілізації, яка вимагає свободи творчості і вільного розкриття креативних здібностей особистості, чому сприяє стандарти гуманізму.

Таким чином, постмодерн дозволяє особистості своєчасно реагувати на відбуваються трансформації і в процесі життєдіяльності освоювати нові знання і технології. В результаті, модернізація та уніфікація національних систем життєзабезпечення здійснюється, або, принаймні, повинні здійснюватися, орієнтуючись на вимоги інформаційно-глобалізаційного суспільства до розвитку креативних якостей особистості, здатної навчати і перенавчати себе, орієнтуючись на принципи гуманізму, мультикультуралізму і толерантності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Hutcheon L. Irony's Edge. The Theory and Politics of Irony. London – New York: Routledge, 1994.
2. Jameson's F. Postmodernism, or, The Cultural Logic of Late Capitalism. Durham, NC: Duke University Press, 1991.
3. Kellner D. Media Culture. Cultural Studies, Identity and Politics Between the Modern and the Postmodern. London and New York: Routledge, 1995.
4. Susen S. The 'Postmodern Turn' in the Social Sciences. Houndmills – Basingstoke – Hampshire: Palgrave Macmillan UK, 2015.
5. McHale B. The Cambridge Introduction to Postmodernism. Cambridge: Cambridge University Press, 2015.
6. Bauman Z. Postmodernity and Its Discontents. Cambridge: Polity Press, 1997.
7. Deconstructive Turn: Essays in the Rhetoric of Philosophy. New York: Routledge, 2010.
8. Борінштейн Є.Р. Постмодернізм і його культурнотрансформаційний зміст. *Культура і сучасність*: Альманах, 2003. Вип. 2. С. 113-118.
9. Борінштейн Є.Р., Лопуга О.І. Постмодернізм як ціннісне підґрунтя духовної культури української молоді. *Перспективи. Соціально-політичний журнал*. 2015. № 2. С. 25-31.
10. Горбатенко В. Постмодерн і трансформація ціннісної основи людського буття. *Політичний менеджмент*: наук. журнал. 2005. № 1. С. 3-12.11. Соболев О. М. Постмодерн і майбутнє філософії. Київ: Наукова думка, 1997. 188 с.
12. Андрущенко Т.І. Постмодернізм як протиставлення. *Мультиверсум*: Філософський альманах. 2008. Вип. 67. С. 168–174.
13. Кулікова Т.М. Мультикультуралізм: соціально-методологічний аспект : автореф. дис. канд. філософ. наук: 09.00.03. Харків, 2006. 18 с.
14. Lyotard, J.-F. La condition postmoderne. Paris: Les éditions de minuit, 1979. 108 p.
15. Борінштейн Є. Р. Особливості соціокультурної трансформації сучасного українського суспільства. Одеса: Астропринт, 2006. 400 с.

REFERENCES

1. Hutcheon L. Ironys Edge. (1994). The Theory and Politics of Irony. London – New York: Routledge [In English].
2. Jamesons F. (1991). Postmodernism, or, The Cultural Logic of Late Capitalism. Durham, NC: Duke University Press [In English].
3. Kellner D. (1995). Media Culture. Cultural Studies, Identity and Politics Between the Modern and the Postmodern. London and New York: Routledge [In English].
4. Susen S. (2015). The 'Postmodern Turn in the Social Sciences. Houndmills – Basingstoke – Hampshire: Palgrave Macmillan UK [In English].

5. McHale B. (2015). *The Cambridge Introduction to Postmodernism*. Cambridge: Cambridge University Press, 2015 [In English].
6. Bauman Z. (1997). *Postmodernity and Its Discontents*. Cambridge: Polity Press. [In English].
7. Norris C. (2010). *Deconstructive Turn: Essays in the Rhetoric of Philosophy*. New York: Routledge [In English].
8. Borinshtein Ye.R. (2003). Postmodernizm i yoho kulturnotransformatsiinyi zmist [Postmodernism and its culturally transformational content]. *Kultura i suchasnist*: Almanakh. Vyp. 2. S. 113-118 [in Ukrainian].
9. Borinshtein Ye.R., Lopuha O.I. (2015). Postmodernizm yak tsinnisne pidgruntia dukhovnoi kultury ukrainskoi molodi [Postmodernism as a value basis for the spiritual culture of Ukrainian youth]. *Perspektyvy. Sotsialno-politychnyi zhurnal*. № 2. S. 25-3. [in Ukrainian].
10. Horbatenko V. (2005). Postmodern i transformatsiia tsinnisnoi osnovy liudskoho buttia [Postmodern and transformation of the value basis of human existence]. *Politychnyi menedzhment: nauk. zhurnal*. № 1. S. 3-12 [in Ukrainian].
11. Sobol O. M. (1997). Postmodern i maibutnie filosofii [Postmodern and the future of philosophy]. Kyiv: Naukova dumka. 188 s. [in Ukrainian].
12. Andrushchenko T.I. (2008). Postmodernizm yak protystavleniia [Postmodernism as a contrast]. *Multyversum: Filosofskyi almanakh*. Vyp. 67. S. 168–174 [in Ukrainian].
13. Kulikova T.M. (2006). Multykulturalizm: sotsialno-metodolohichniy aspekt [Multiculturalism: socio-methodological aspect]: avtoref. dys. kand. filosof. nauk: 09.00.03. Kharkiv. 18 s. [in Ukrainian].
14. Lyotard, J.-F. (1979). *La condition postmoderne*. Paris: Les éditions de minuit. 108 p. [in France].
15. Borinshtein Ye. R. (2006). Osoblyvosti sotsiokulturnoi transformatsii suchasnoho ukrainskoho suspilstva [Features of sociocultural transformation of modern Ukrainian society]. Odesa: Astroprynt. 400 s.

Madi Halyna Ivanivna

Candidate of Philosophical Sciences,
Docent at the Department of social and humanitarian disciplines
Odessa National Maritime University
34, Mechnykova str., Odesa, Ukraine
orcid.org/0000-0003-4817-4635

POSTMODERN AS A PHILOSOPHICAL CONCEPT: THE SIGNIFICANCE OF HUMANISM

The relevance of the study is due to changes in the postmodern value system of the status of life support as fundamental. Thus, life support goes beyond the economic sphere, manifesting itself in all sociocultural practices. Since this feature is the basic concept of modern society, the philosophical analysis of life support is of particular importance, since it allows us to understand not only life support itself but also the system of postmodern values, it was created by the attitude of society to the values of humanism at the present stage of development.

Postmodern in modern society is an actual and adequate language for describing modern socioculturality based on the values of humanism, freedom of creative personality, and can be perceived by society as an information and globalization postmodern, taking into account the new realities of modern life support, covering variations of network culture.

The aim of the work is to study the socio-philosophical foundations and methodological bases of postmodernism, which has become the ideological basis for reforming the life support system in Ukraine, the European Union, and developed democracies. The object of research is the life support of postmodern society. The subject of this study is the socio-cultural nature of life support in a postmodern society in an information and globalization world focused on humanistic values.

The theoretical and methodological foundations of the research, we highlight the principles of historicism and socio-historical heritability of institutional forms of social organization, sociocultural conditionality and systemic interrelation of social institutions, nonlinear dynamics of Social Development; dialectical method, comparative analysis method, formal logical procedures (in particular, induction and deduction), theoretical modeling method, predictive method.

Research results. *It is in the conceptual field of postmodernism that the socio-cultural consequences of informatization-globalization during the transition to the information and globalization stage of civilization development are revealed, which led to the need for transformation on the way to the unification of national life support systems. The foundations of the postmodern ideals are defined as most fully expressing the needs of civilization at the information and globalization stage of development and leading to the disclosure of the creative potential of the individual on the basis of maximum freedom, guided by the values of humanism. The goals and objectives of the life support system of the information and globalization society were formulated within the framework of the postmodern philosophy, the methodology of which was the metaparadigma of studying a constantly transforming society and human behavior; taking into account the principle of fluidity and uncertainty of human actions and the development of socio-cultural systems and institutions.*

Key words: *postmodern, information, globalization, information and globalization, sociocultural, transformation, freedom, humanism, values, creative personality.*